

Sygn. akt II AKa 220/19

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 23 stycznia 2020 r.

Sąd Apelacyjny w Białymstoku w II Wydziale Karnym w składzie

Przewodniczący	SSA Jacek Dunikowski (spr.)
Sędziowie	SSA Sławomir Wołosik SSA Jerzy Szczurewski
Protokolant	Elżbieta Niewińska

przy udziale prokuratora Jolanty Wojciuk

po rozpoznaniu w dniu 23 stycznia 2020 r.

sprawy **oskarżonego B. G. s. H.**

oskarżonego z art. 207§1a k.k. w zw. z art. 156§1 pkt 2 k.k. w zw. z art. 31§2 k.k., art. 224§2 k.k. w zb. z art. 226§1 k.k. w zb. z art. 222§1 k.k. w zw. z art. 31§2 k.k.

z powodu apelacji obrońcy oskarżonego

od wyroku Sądu Okręgowego w Białymstoku

z dnia 18 września 2019 r. sygn. akt III K 67/19

I. utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok;

II. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz obrońcy radcy prawnego Ł. P. kwotę 738 złotych w tym 138 złotych podatku VAT tytułem wynagrodzenia za obronę oskarżonego z urzędu przed sądem II instancji;

III. zwalnia oskarżonego od kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze.

UZASADNIENIE		
Formularz UK 2	Sygnatura akt	II AKa 220/19
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:		

1. CZĘŚĆ WSTĘPNA

1.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji

Wyrok Sądu Okręgowego w Białymstoku z dnia 18 września 2019 r. sygn. akt III K 67/19

1.2. Podmiot wnoszący apelację

oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego

oskarżyciel posiłkowy

oskarżyciel prywatny

obrońca

oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego

inny

1.3. Granice zaskarżenia

1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia

na korzyść

na niekorzyść

w całości

w części

#

co do winy

#

co do kary

#

co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia

1.3.2. Podniesione zarzuty		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	

1.4. Wnioski

#	uchylenie	#	zmiana
---	-----------	---	--------

2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy

2.1. Ustalenie faktów

2.1.1. Fakty uznane za udowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
			-----	-----	-----
2.1.2. Fakty uznane za nieudowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
		-----	-----		

2.2. Ocena dowodów

2.2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów		
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu

2.2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)		
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu

3. STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków		
Lp.	Zarzut	
	<p>1. Dowolna i wybiórcza ocena materiału dowodowego – art. 438 pkt 2 k.p.k.</p> <p>2. Obraza prawa materialnego tj.</p> <ul style="list-style-type: none"> - art. 53 § 1 i 2 k.k. polegająca na orzeczeniu niewspółmiernie surowej kary, - art. 31 § 2 k.k. polegająca na zaniechaniu zastosowania nadzwyczajnego złagodzenia kary, <p>3. Naruszenie art. 440 k.p.k. poprzez wymierzenie rażąco surowej kary,</p> <p>4 Rażąca niewspółmierność kary – art. 438 pkt 4 k.p.k.</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>
Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny		

Ad. 1 Sąd Okręgowy dopełnił wszystkich wymogów procesowych wynikających z treści przepisów art. 7 i 410 k.p.k. w zakresie mającym wpływ na treść wyroku. Analiza materiału dowodowego oraz uzasadnienia zaskarżonego wyroku wskazuje, że ocena dowodów przeprowadzona przez sąd pierwszej instancji czyni zadość tym wymogom. Odmienna ich ocena przez skarżącego ma jedynie charakter polemiczny. Nie wykazuje w sposób przekonywujący takich wadliwości w ocenie dowodów dokonanej przez sąd pierwszej instancji, które naruszałyby powyższe wymogi.

Ad. 2 Nie jest zasadny zarzut naruszenia prawa materialnego, tj. art. 53 § 1 i § 2 k.k., ponieważ przepisy te określają jedynie ogólne dyrektywy sądowego wymiaru kary i nie mają w związku z tym charakteru normy stanowczej (zawierającej nakaz lub zakaz określonego postąpienia), zatem ich obraza - w rozumieniu art. 438 pkt 1 k.p.k. - nie mogła nastąpić (por. postanowienie SN z dnia 4 lutego 2015 r., V KK 331/14, LEX nr 1640273). Dyrektywy w nich wyszczególnione objęte są swobodną sferą sędziowskiego uznania, dlatego też podważenie przyjętej na ich podstawie oceny sądu jest możliwe, ale tylko w ramach zarzutu rażącej niewspółmierności kary (por. postanowienia SN: z dnia 26 stycznia 2011 r., II KK 335/10, LEX nr 736755, z dnia 3 października 2011 r., V KK 96/11, LEX nr 1044083; z dnia 28 maja 2015 r., II KK 126/15, LEX nr 1786791; z dnia 30 maja 2017 r., II KK 155/17, LEX nr 2298293, z dnia 13 lutego 2017 r., III KK 371/16, Lex nr 2281229; wyrok SA we Wrocławiu

z dnia 5 kwietnia 2018 r., II AKa 75/18, LEX nr 2501280).

Fakt, że w chwili popełnienia czynu sprawca miał ograniczoną w znacznym stopniu zdolność kierowania swoim postępowaniem (art. 31 § 2 k.k.) Sąd Okręgowy przyjął w kwalifikacji prawnej. Ograniczenie te wpływa na stopień winy, a w konsekwencji na wysokość kary jednak nie determinuje obligatoryjnego nadzwyczajnego złagodzenia kary, stąd nietrafny jest zarzut obrazy prawa materialnego, a okoliczność wymienioną w art. 31 § 2 k.k. należy rozpatrywać w ramach zarzutu rażącej niewspółmierności kary.

Ad. 3 Podobnie dla właściwego określenia wymiaru kary niezasadne było odwoływanie się do naruszenia art. 440 k.p.k., który ma charakter klauzuli generalnej, adresowany jest do sądu odwoławczego bowiem daje mu podstawę do orzekania niezależnie od granic zaskarżenia i podniesionych zarzutów.

Ad. 4 Kara uwzględnia okoliczności, do których odwołuje się art. 53 § 1 k.k., jest adekwatna do stopnia społecznej szkodliwości czynu i stopnia zawinienia i uwzględnia jako okoliczność zmniejszającą winę warunki z art. 31 § 2 k.k.

Wniosek

- o uniewinnienie oskarżonego,
- o uchylenie wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania,
- o złagodzenie kary,

zasadny
częściowo zasadny
niezasadny

Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.	
-----	-----

4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU	
1.	-----
Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności	

5. ROZSTRZYGNIĘCIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO	
5.1. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji	
1.	Przedmiot utrzymania w mocy
Wyrok utrzymano w mocy co do winy, kwalifikacji prawnej czynów i wymiaru kary	
Zwięźle o powodach utrzymania w mocy	
<p>Sąd dokonał oceny wszystkich zgromadzonych w sprawie dowodów, uzasadniając w sposób logiczny i przekonujący swoje stanowisko. W motywach wyroku wskazał, jakie fakty uznał za ustalone jako odpowiadające rzeczywistemu przebiegowi wydarzeń, na jakich w tej mierze oparł się dowodach, dlaczego nie uznał dowodów przeciwnych.</p> <p>Nie ma podstaw by kwestionować wiarygodność, stanowiących podstawę ustaleń Sądu zeznań pokrzywdzonych, które relacjonowały przebieg zdarzeń w sposób logiczny i w miarę szczegółowy. Zbieżność ich relacji z obu etapów postępowania w istocie pozwala stwierdzić, że to właśnie ich relacje stanowią</p>	

odtworzenie spostrzeżeń z rzeczywistości zaistniałych zdarzeń, a więc są autentyczne.

Szczerść pokrzywdzonych wynika z faktu, że wskazały nie tylko na okoliczności obciążające oskarżonego ale i na fakty dla niego korzystne jak np. to, że podczas pobytu E. G. (1) w szpitalu opiekował się teściową, a po jej powrocie do domu także i dla niej był pomocny (k. 469). Podobnie i zeznania J. P. muszą być ocenione jako wyważone skoro opisując zachowanie oskarżonego podkreślała, że słownie ją bardzo obrażał ale nigdy nie uderzył (k. 94).

Gdyby istotnie pokrzywdzone chciały pomówić oskarżonego o dodatkowe zachowania celem spotęgowania jego odpowiedzialności, logiczne jest, że wskazałyby na okoliczności bardziej drastyczne.

Bezspornie dowodem agresywnych zachowań oskarżonego opisywanych przez świadków były interwencje Policji inicjowane nie tylko przez pokrzywdzone ale także ratownika medycznego oraz lekarza. Policja interweniowała cztery razy w 2015 r. i 5 razy w 2018 r.

Podobnie przedstawia się kwestia jeśli chodzi o wiarygodność zeznań pokrzywdzonej E. G. (1) odnośnie zdarzenia z kwietnia 2015 roku, którego następstwem tj. jej pobicia przez oskarżonego było złamanie żeber, stłuczenie płuc, liczne podbiegnięcia krwawe na ciele a przede wszystkim powstanie krwiaka podtwardówkowego oraz krwiaka śródmózgowego wymagających interwencji neurochirurgicznej co stanowiło chorobę realnie zagrażającą życiu pokrzywdzonej, a także spowodowało inne ciężkie kalectwo w postaci niedowładu połowicznego oraz zaburzeń poznawczych i zaburzeń mowy.

Nie przekonuje w tym względzie argumentacja jakoby obrażenia te powstały w innych niż ustalone okolicznościach, a w szczególności były następstwem wcześniejszych dolegliwości sygnalizowanych przez pokrzywdzoną czy też były skutkiem jej zachowań pod wpływem alkoholu.

W tej kwestii należy odwołać się do opinii biegłej z zakresu medycyny sądowej nie kwestionowanej przez obronę, która podała, że opis i wygląd krwiaków nie wskazywał na ich przewlekły ani nawet podostry charakter. Podobnie złamanie żeber nie przedstawiało cech urazu zestarzałego. Krwiaki, w tym krwiak

przymózgowy, który był powodem ciężkiego stanu i jednocześnie wskazaniem do operacji miały tło urazowe, a rozpoczęcie krwawienia mogło mieć miejsce poprzedniego wieczora lub w nocy przed udzieleniem pomocy medycznej. Biegła miała przy tym na uwadze, sygnalizowane wcześniej przez pokrzywdzoną dolegliwości bólowe głowy, wyjaśniła jednak, że bóle czy zawroty głowy mogą mieć różne tło np. wystąpić na skutek wcześniejszego spożycia alkoholu albo zmian ciśnienia jednak obraz radiologiczny wykluczał aby krwaki pojawiły się wcześniej niż dobę przed przybyciem pogotowia.

W tym zakresie również zeznania E. G. (1) i jej matki były konsekwentne i stanowcze od samego początku postępowania do jego zakończenia. W świetle jednoznacznej opinii biegłej, zeznania E. M., której matka skarżyła się wcześniej na ból głowy nie podważają poczynionych ustaleń.

Nie zmieniają ich także zeznania świadków wskazujących na problem alkoholowy E. G. (1), w tym także wspólne jego spożywanie z matką i oskarżonym. Sytuacja ta w żadnym bowiem razie nie usprawiedliwiała przestępczego zachowania B. G.. W środowisku osób nadużywających alkoholu, który osłabia samokontrolę i obniża próg wyzwalania zachowań agresywnych z reguły łatwiej dochodzi do awantur, spięć emocjonalnych i występuje też obniżony próg odczuwania pokrzywdzenia. Jednak fakt wielokrotnego wzywania Policji, zdarzenie z kwietnia 2015 r. czy 12 października 2018 r. kiedy oskarżony przyłożył do głowy E. G. (1) latarkę z funkcją rażenia prądem przekonuje o intensywności zachowań B. G. wyczerpujących znamiona znęcania.

Wymowy ustaleń nie zmienia przy tym to, że oskarżony opiekował się teściową podczas pobytu żony w szpitalu, a po powrocie zajmował się także jej osobą. Niczym bowiem nadzwyczajnym nie jest w sprawach o znęcanie w rodzinie, że sprawca przemocy fizycznej i psychicznej wyczerpującej znamiona przestępstwa z art. 207 k.k. poza momentami przestępczej aktywności również np. dostarcza środków do życia najbliższym czy świadczy konieczną pomoc.

Za przyjęciem znęcania się oskarżonego nad J. P. przemawiają jej zeznania wskazujące, że zięć znęcał się nad nią psychicznie od 5 – 7 lat. Wyzywał ją oraz jej córkę, ubliżał, groził pozbawieniem życia. Cytowane przez świadka słowa oskarżonego wypowiedane pod jej

oraz córki adresem i groźby wobec nich kierowane (k. 94 – 95) nie pozostawiają wątpliwości, że postępowanie te nosiło cechy znęcania.

Ustaleń tych nie dyskwalifikują zeznania Ł. M., K. S. czy J. Ł.. To, że w/w nie byli świadkami wskazanych wyżej zachowań oskarżonego wobec J. P. nie oznacza, że nie miały one miejsca. Osoby te nie mieszkały przecież na co dzień z rodziną G. i nie musiały być świadkami tych zdarzeń. Wobec intensywności znęcania się nad E. G. (1) zrozumiałe też jest, że jej dzieci o tych właśnie zachowaniach były informowane i je przedstawiali organom ścigania. Znamienne są jednak zeznania E. M. wskazujące, że w rodzinie matki dochodziło do awantur, widziała ją pobitą jednak zapewniała ona, że wszystko jest w porządku, a jeżeli chodzi o babcię to zdawała sobie sprawę, że J. P. bała się oskarżonego i nie chciała nic na niego mówić (k. 147 – 148). W tej sytuacji twierdzenia J. Ł., że z babcią miał słaby kontakt i nie wiedział jak zachowuje się wobec niej oskarżony nie mają charakteru dowodu odciążającego.

Podobnie należało ocenić zeznania E. G. (2), E. S. i A. K., które stwierdziły, że nic im nie wiadomo na temat znęcania się oskarżonego nad członkami rodziny. Tak bowiem często bywa, że osoby będące sąsiadami nie chcą „ mieszać się ” w sprawy rodzinne osób z którymi będą nadal zamieszkiwać w tym samym budynku. Nie mniej E. S. potwierdziła, że w przeszłości jeszcze przed chorobą E. G. (1) słyszała dochodzące z ich mieszkania hałasy mogące świadczyć o awanturach bądź imprezach (k. 130), natomiast E. G. (2) słyszała odgłosy awantury w 2017 r. i wydawało się jej, że właśnie J. P. wzywała pomocy (k. 101).

W tej więc sytuacji należało zaaprobować stanowisko, że w relacjach pokrzywdzonych, co do faktów istotnych z punktu widzenia odpowiedzialności oskarżonego, nie można dostrzec wątpliwości czy braku logiki a odtworzone przez nich okoliczności wskazują, że złożone przez nie zeznania nie są w żadnym wypadku przejaskrawione a i trudno doszukać się w zeznaniach wskazanych wyżej świadków dowodów im przeciwnych.

Bezasadne jest też kwestionowanie kwalifikowanej postaci przypisanego przestępstwa tj. z art. 207 § 1a k.k. polegające na znęcaniu się nad osobą nieporadną. Nie ulega bowiem wątpliwości, że zabronione zachowanie oskarżony kierował i wobec żony nieporadnej ze względu na stan zdrowia – niedowład połowiczny ale także wobec J. P. – osoby starszej, urodzonej w 1946 roku i przede

wszystkim niewidomej, a więc nie mającej możliwości obrony i decydowania o swoim losie.

Pobicie pokrzywdzonej w dniu 19 kwietnia 2015 r., a więc w czasokresie objętym przestępstwem znęcania się, którego to skutkiem było spowodowanie ciężkich obrażeń w postaci choroby realnie zagrażającej życiu oraz spowodowało ciężkie kalectwo, wykraczało poza ramy określone w art. 207 k.k. stąd zasadna jest też kwalifikacja prawna z art. 156 § 1 pkt 2 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. gdyż tylko oba te przepisy oddają całą zawartość kryminalną czynności sprawczych przedsięwziętych przez oskarżonego.

Co do czynu z art. 224 § 2 k.k. w zb. z art. 226 § 1 k.k. w zb. z art. 222 § 1 k.k. i w zw. z art. 31 § 2 k.k. to chociaż zakres zaskarżenia i wnioski wskazywały na zakwestionowanie rozstrzygnięcia i w tej części, to jednak nie sformułowano żadnego zarzutu ani też nie podniesiono jakiegokolwiek argumentu, który wskazywałby na jego nietrafność. Wobec zatem stwierdzenia, że ustalenia co do tego czynu mają oparcie w konkretnych dowodach, prawidłowo przeprowadzonych na rozprawie, zbędnym jest powtarzanie za sądem I instancji argumentacji potwierdzającej winę oskarżonego i podstawy prawne przyjętej kwalifikacji.

Odnosząc się do wymierzonych B. G. kar, które mieszczą się w granicach ustawowego zagrożenia nie sposób uznać aby nie uwzględniały stopnia społecznej szkodliwości przypisanych czynów zabronionych, przejawiającego się w charakterze naruszonych dóbr prawnych, w sposobie i okolicznościach działania, ilości osób pokrzywdzonych, czasokresu trwania przestępstwa i skutkach dla zdrowia E. G. (1) i wynikającego z tych okoliczności stopnia winy, jak również w jego właściwościach osobistych i dotychczasowej karalności. Należy uznać, że kary wymierzone dowodzą, iż sąd podszedł do tych kwestii z należyłą starannością nie tracąc z pola widzenia działania oskarżonego w warunkach z art. 31 § 2 k.k. Chociaż u obrońcy część uzasadnienia dotycząca kary wywołuje niedosyt i akcentuje potrzebę obniżenia kary z uwagi na działanie w stanie ograniczonej poczytalności, to jednak podkreślenia wymaga, że umniejszona poczytalność ma wpływ na oznaczenie stopnia winy, a w konsekwencji na wysokość kary ale także podlega stopniowaniu. Stan ograniczonej w stopniu znacznym poczytalności sprawcy w chwili czynu może podlegać bowiem gradacji od stanu bliższego wyłączonej

poczytalności do stanu poczytalności ograniczonej w stopniu nieznacznym. Bez wątplenia poziom zakłócenia czynności psychicznych stwierdzony u oskarżonego na skutek zmian organicznych w ośrodkowym układzie nerwowym pod postacią organicznych zaburzeń osobowości i zachowania nie wyłączał jego zdolności do rozpoznania znaczenia czynów a jedynie w stopniu znacznym ograniczał zdolność pokierowania swoim postępowaniem.

Warto tymczasem odnotować, że obrońca nie dostrzega tych dystynkcji podobnie zresztą jak i pomija problem uzależnienia oskarżonego od alkoholu, który potęgował zaburzenia sfery charakterologiczno – popędowej, osłabiał samokontrolę i obniżał próg wyzwalania agresji. Przy wcześniejszej karalności także z art. 207 § 1 k.k., a więc już uświadamianej konsekwencji następstw tego rodzaju przestępczych zachowań, kontynuowanie tego rodzaju działań oraz spowodowanie ciężkich obrażeń u E. G. (1) wykluczało nie tylko nadzwyczajne złagodzenie kary ale także orzeczenie jej w dolnych granicach. Opisywane przez pokrzywdzone zachowanie oskarżonego podejmowane pod wpływem alkoholu świadczy o braku elementarnych norm moralnych, głębokiej demoralizacji i braku efektów wynikających z wcześniejszej karalności. Wartość właściwości i warunków osobistych oskarżonego uzasadniała zatem konieczność jego resocjalizacji w ramach długotrwałej kary pozbawienia wolności. Ukształtowanie jej na poziomie 5 lat wskazuje na prawidłowe zastosowanie dyrektyw z art. 53 kk dotyczących sądowego wymiaru kary, ukierunkowanych na realizację w tym wypadku z racji art. 31 § 2 k.k. celów wychowawczych i zapobiegawczych względem sprawcy, w mniejszym stopniu uwzględniających realizację zadań w płaszczyźnie społecznego oddziaływania kary zarówno w dziedzinie zapobiegania przestępstwom jak i umacniania poszanowania prawa i zasad współżycia społecznego.

5.2. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji

1.

Przedmiot i zakres zmiany

Zwięźle o powodach zmiany

-------	--

5.3. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji		
5.3.1. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylenia		
1.1.		# art. 439 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia		
-----	-----	
2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia		
-----	-----	
3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia		
-----	-----	
4.1.		# art. 454 § 1 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia		
-----	-----	

5.3.2. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania		
-----	-----	
5.4. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
	-----	-----
6. Koszty Procesu		

Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności
	<p>O kosztach zastępstwa procesowego orzeczono na podstawie § 17 ust. 2 pkt 5 w zw. z § 4 ust. 3 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 października 2016 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego z urzędu zasądzając na jego rzecz kwotę 738 złotych wraz z podatkiem Vat.</p> <p>Na podstawie art. 624 § 1 k.p.k. zwolniono oskarżonego od ponoszenia kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze z uwagi na sytuację majątkową w szczególności brak majątku i źródeł dochodu w perspektywie orzeczonej długoletniej kary pozbawienia wolności.</p>
7. PODPIS	